

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ CHARLES FOLEY

Η ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣ

(Αφιερώνεται σε μερικούς και μερικές από τους αναγνώστες του «Μπουκέτου»)

Στο γραφείο της συντάκτριας του περιοδικού «Γαλατική Μούσα». Ο κ. Φολλεμπάρ κάθεται στο γραφείο του και κυττάζει ένα χειρόγραφο, όταν ξαφνικά μπαίνει μέσα ο σάν άνεμοστρόβιλος ή κ. γι' Εσπονγιάκ.

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ. — Είσαι ό κ. Φολλεμπάρ, ό αρχισυντάκτης της «Γαλατικής Μούσας» ;

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ. — Μάλιστα, κυρία μου.

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ (μ' άσυγκράτητο ένθουσιασμό). — "Ω! μαίρ! Άγαπητή μου μαίρ! Πόσο είμ' εύτυχιμένη πού κάνω τη γνωριμία σας!... Δεν ξέρετε τί χαρά πού νιώθουμε έ-μείς, ή επαρχιώσιες άναγνώστριες σας, όταν άντικρίζουμε άπό κοντά τούς συγγραφείς πού λατρεύουμε άπό μακριά. "Ω! ναι, άπό μακριά... Νά, έγώ, π. χ., ήρθα από τό 'Εσπονγιάκ τών Κάτω Άλπεων, έκατα όκτακόσια δέκα χιλιόμετρα, μόνο και μόνο γιά νά σας ίδώ... (Μέ μέ συγκίνησε πού μεγαλώνει δλο-ένα). "Ω! μαίρ!... "Ω! άγαπητή μου μαίρ!...

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ. — "Ω! σάς παρακαλώ, άγαπητή κυρία!... Προσέχετε νά μήν πάβετε τίποτε, γιάτί δεν έχουμε έδώ κοντά φαρμακείο... (Η κυρία κάθεται).

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ (πίο γαλήνια). — "Ο, τι γράφετε, άγαπητή μου μαίρ, μ' ένθουσιάζει και μέ γοητεύει συγχρόνως... Έχετε μία τέτοια εύαισθησία!... Κ' ή πίο άσημαντες φράσεις σας λικνίζουν την ψυχή και γαργαλάνε την καρδιά. "Ω! μαίρ, τό πρόσόπό σας είν' έντελώς όμοιο μ' αυτό πού είχα όνειρευ-τή... Όλα μ' ένθουσιάζουν σέ σας, ώς και ό τόνος της φωνής σας. ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ (άπό μέσα του). — Η κρίσις της τήν ξανα-πιάνει!...

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ. — Είμαι έστρελλωμένη, ξέρετε, μέ τη «Γαλατική Μούσα» σας... Τήν πετιμεν κάθε έβδομάδα μέ πυρετό... Τρέχω νά προσηυτηώ τόν ταχυδρόμο και όταν μού δίνη τό άγαπημένο μου περιοδικό σας, τόν άγκαλιάζω και τόν φιλάω... ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ. — Τι εύτυχιμένως ταχυδρόμος! Είνε νέος, κυρία ;

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ. — Ξέρω τί έ-χω; Μήπως έχω μάτια νά τόν κυττάζω;... Μόλις τόν βλέπω τά θέλμημάτα μου προσηυδώνονται στο σάκκο του γιά νά δώ άν ύπάρχη εκεί μέσα ή «Γαλατική Μούσα». ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ. — "Ωστε είστε συνδρομη-τρια μας ;

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ. — Μάλιστα, είμι συνδρομητριά σας από τήν πρώτη μέ-ρα πού ξεέδοθή τό περιοδικό σας και εί-μαι περήφανη γι' αυτό.

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ (άπό μέσα του). — Αυτό είν' εύκολό νά τό εξακριβώσω. Έχω αυτή τή στιγμή τόν κατάλογο τών συνδρομητών μπροστά μου. (Δυνατά). Και τ' όνομά σας, κυρία ;

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ (άνησυχη και στενοχωρημένη). — Ξέρετε... ξέρετε... Θα σάς διολογήσω ότι δεν έχω έγγραφη συνδρομητριά σας μέ τ' όνομά μου... μά μέ τ' όνομα μιάς νεαρής μου φίλης... Ποιό είνε τ' όνομα της πρώτης σας συνδρομητριάς ; ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ. — Σαμπουλάρ.

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ. — Αυτό άκρι-βώς είνε τ' όνομα της φίλης μου.

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ (διαβάζοντας τόν κατάλο-γο τών συνδρομητών)! Εύτύχιος Σαμπου-λάρ... "Ωστε ή φίλη σας λέγεται Εύτύχιος ;

Η κ. ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ (στενοχωρημένη). — Είνε... είνε τ' όνομα του συζύγου της. Ξέ-ρετε, ή νεαρή μου φίλη είνε παντρημένη... μ' ένα νεαρό διανοούμενο.

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ (διαβάζοντας στον κατάλο-γο). — «Εύτύχιος Σαμπουλάρ, παντοπό-λης, Μάγχη»... Χμ... Η Μάγχη και ή Κά-τω Άλπεις, όπως μού φαίνεται, δεν συνο-ρεύουν καθόλου, κυρία. Άσφαλώς, ή φί-λη σας θα σας στέλνει τό φύλλο σας μέ μεγάλη καθυστέρηση!...

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ (ταραγμένη). — Ναι... ναι... Και γι' αυτό άκριβώς ήρθα νά έγγραφώ γιά τρεις μήνες μέ τ' όνομά μου αυτή τή φορά.

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ. — Τό ταμείο είνε στο θά-θος τού διαδρόμου, άριστερά...Θέλετε νά σας οδηγήσω ώς εκεί ;

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ. — Βέβαια. Μο-νάχα νά ήθελα προηγουμένως νά σας συμβουλευθώ, όχι πειά ώς αναγνώ-

στρια, μά σαν μία γυναίκα πού πρωτοπαρουσιάζεται στη φιλο-λογία!...

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ (καρτερικά). — "Α! άφού είν' έτσι, καήστε, κυρία!...

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ (θιάζοντας από τήν τόση τήν ένα μάτος χειρογράφων). — Σάς φέρνω, κύριε, τόν καρπό τών στο-χασμών και τών όνειροπόλησεων μιάς ψυχής τρυφερής πού τήν πλήγωσε ή ζωή και πού!...

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ. — Άφήστε τούς προλόγους, κυρία. Αυτούς μπορέτε νά τούς βάλετε στο θιθλό σας!...

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ (δυνατά του ένα χειρόγραφο). — Σάς υποβάλλω αυτό τό ποιήμα μέ τήν τρελή ήλπίδα ότι θα τό δημοσιεύσετε και ότι θα δώ τό φτωχό μου όνομα, όνομα μιάς ποιητριάς άγνωστής, νά φιγουράρη μεταξύ τών τούτων ένδό-ξων όνομάτων τών συγγρατών τού περιοδικού σας... (Ταπεινά). Έπικαλούμαι τήν έπιείκεια σας. (Υψώνοντας άσυναίσθητα τόν τόνο της). Και έχω ίσως μερικά δικαιώματα σ' α' τήν τήν έπι-είκεια. Μιλώω πολύ γιά τό περιοδικό σας, κ' έ-μιλώω σ' όλο τόν κόσμο και κύνω τ' άδύνατα δυνατά γιά νά τό διαδώσω. Στήν πόλι μας, ξέρετε, όλοι έχουν έμπιστοσύνη στο γούστο μου. Έχω μεγάλη έπίδραση εκεί κάτω... Τηρουμένων τών αναλογι-ών, μέ θεωρούν λίγο σαν τή Γεωργία Σανόη της έπαρχίας... (Μέ τερφάνει). Οτάνι νά πώ μία λέξη κι' άμέσως ό δήμαρχ-ος, ό συμβολαιογράφος, ό ταμίας, εξάδέλφος μου ό διοικητής του πυροσβεστικού λόγου θα έγγραφούν συνδρομητρία!... Έγώ, όπως μέ βλέπετε, μπορώ νά σας γράφω είκοσι συνδρομητρία!...

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ (διαβάσοντας). — Τό ποιήμα σας τό λέτε σο-νέττο... Και όμως έχει ασάντα τρεις στίχους.

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ. — "Ε, λοιπόν ;

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ. — Ένα σονέττο δεν πρέπει νάχη περισσό-τερος από δεκατέσσερες στίχους.

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ. — Είνε, ξέρετε, ένα σονέττο χωρίς μορφή.

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ. — Μού φαίνεται πως δεν τό πολυκαταλαβαίνω αυτό πού λέτε!...

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ. — "Α! τήν ποιήσι δεν είνε άνάγκη νά την καταλαβαί-νη κανείς... Άρκει νά τή διακρίναται!...

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ. — Μά και οι στίχοι σας δεν είνε καλοί. (Διαβάζοντας):

"Ω πάλιενέ μου κύνε,

χειμώσιος τώρα είμι !

Τό σάν, κρεί, ήμαρμή,

τά δόση και τά άνθη.

Αυτό δεν λέει τίποτε, κυρία!...

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ. — Αυτή μπορεί νά είνε ή δική σας έντύπωσις... Έξ άλλου δεν σας παρουσιάζω τό ποιήμα μου αυτό ως άριστούργημα... Τό έγγραφα κάποτε πού ήμουν άρρωστη από έγκεφαλικά άναι-μια... Μά πάρτε και δέστε τώρα αυτό τό ποι-ήμα μου... Δεν πιστεύω νά έχετε καμιά άντίρρηση ότι είνε άριστούργημα (του δί-νει ένα άλλο χειρόγραφο).

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ (διαβάσοντας):

"Η σωτή!... Η σωτή!...

"Ω! νά μήν είσαι τίποτα!...

Νά ζωντανεύεις στο χωριό

τά πράγματα τ' άνείπεται !

"Ω! κι' αυτό, κυρία μου, δεν είνε δημο-σεύσιμος!...

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ. — "Ω! τί λέτε; Ό εξάδελφος μου μού είπε πως είνε άριστούργημα... Τό ίδιο μού είπε κ' ή σύζυ-γος του συμβολαιογράφου... Έξ άλλου, πρέπει νά λάβετε ύπ' όψη σας ότι δεν θα έγγραφη συνδρομητριά σας άν δεν μού δημοσιεύσετε ένα από τά ποιήματά μου αυτά.

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ. — Είνε άδύνατον, κυρία!...

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ (μέ τόνο δια-περαστικό). — Συλλογισθήτε ότι δεν πρό-κειται μόνο γιά μένα στην όποια φέρεστε μέ τόση περιφρόνησι!... Πρόκειται και πε-ρι άλλων είκοσι συνδρομητών πού θα σας έγγραφω, άν μού δημοσιεύσετε τό ποιήμα!...

ΦΟΛΛΕΜΠΑΡ. — "Ω! ναι, έξέρω! Πρό-κειται γιά τό δήμαρχο, τό συμβολαιογρά-τόν εξάδέλφο σας, τόν πυροσβέστη. (Αρ-χίζει νά γελάει).

Η κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ (μυνημένη).

"Η συνείχεια είς τήν σελίδα 2257)

(Από τήν Πινακothήκη του «Μπουκέτου» ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΚΑΚΕΚΤΥΠΟΙ

Ο γνωστός έκδοτής έν 'Αλεξανδρεία κ. Άγγελος Κα-σιώνης, διευθυντής της εφημερίδος «Αγλυπτιώτης» "Ελ-λην» και τού περιοδικού «Έρευνας» (Σκίτσο του κ. Σοφ. Άντωνιάδη)

